

Pokračujeme ve zveřejňování příspěvků letošního ročníku Trapsavce, které jen velmi těsně skončily pod čarou a neodnesly si žádnou z cen. Nechat je zapadnout by ale jistě byla škoda. Dnes saháme do kategorie nejostřílenějších autorek a autorů, tedy kategorie old psavců. Příjemné čtení

LES NA OBZORU

Krok střídá krok a za mnou dlouhá brázda,
supím jak parník, tendr na zádech,
brodím se kvítky, ponor nad kolena,
kurz jihozápad, na obzoru les. Z útesů malin siréna mě volá,
pravzor všech zrádných magnetových hor,
kompasem běhá střelka poblázněná,
kurz už je ztracen, marný všechn vzdor. V záplavě žluti zanechal jsem jizvu,
v podrostu trní cedil vlastní krev,
svůj pustý ostrov v moři řepky zlíbu,
na pár dní zakotvím tu v leže na zádech. **Trapsavec 2019, poezie old psavců**

Petr Dolyk Doležal

PŘEDPOVĚĎ POČASÍ NA VČERA, DNES A ZÍTRA

Věrice

To si takhle jednou sedíme v naší obvyklý trojjediný sestavě Dědek, Stanley a já u ohničku nad Pustákem. Na vyglancovaný obloze svítějí hvězdy jak hřbitovy vo Dušičkách a noc se tváří, že bude květnově vlhák. Je nám spolu fajn – aspoň do té chvíle, než se Dědek protáhne, až mu lupne v zádech, a povídá:

„Meteorologie je věda, která přesným součtem exaktních údajů dospívá ke krajně nepravděpodobným výsledkům,“ a my tušíme, že je zle. Protože...

Jo ták, vy Dědka neznáte, co? No, von na první pohled vypadá jako celkem normální tramp, s odřenou domovenkou na ještě odřenějším maskáči, a opravdu by to byl úplně obyčejnej tramp, kdyby neměl neobyčejnýho koníčka.

Dědek předpovídá počasí.

Což ovšem neznamená, že by ho zajímaly fronty studený, okluzní a ty... no, ty homosexuální, že by snad dumal, co má co dělat tlaková výše nad Azorama, a výška, tlak, rosnej bod mu můžou bejt ukradený.

Dědkovy metody jsou čistě přírodní, recyklovatelný a děsně nevědecký.

Třeba se takhle rozhlídne a řekne „Mravenci ucpávaj vjezdy do mravenišť. Bude pršet!“ anebo „Krtci vrtaj nouzový východy. Čekejte povodeň!“ a jindy dokonce „Vrabci zpevňujou hnízda. Přijde zemětřesení!“

Přijde zemětřesení!

Předpovídá jednu pohromu za druhou, a nejhorší na tom je, že úspěšnost jeho předpovědí je vysoko nad sto procent.

„Ty vole,“ říkáme mu něžně, „proč taky někdy neprorokuješ, že bude hezky?“

Šlehne po nás vopovrživým pohledem „Blbouni, příroda nás varuje před katastrofama. Proč chcete bejt varovaný před hezkým počasím? Na co?“

Musíme uznat, že taková logika má něco do sebe

Stanley sice tvrdí, že Dědek už jednou chtěl předpovědět hezký počasí, řekl prý „Bude teplo,“ čímž odstartoval globální oteplení, ale to bude asi jen pomluva.

Každopádně, jak Dědek zarejduje do meteorologie, zamrazí nás v zádech a koukáme, jakej malér se to na zeměkouli zase řítí. Chvilí čučí na proužek kouře, kterej vrávorá jak opilec na WéCé, a povídá „Po západu slunce se nemá vzduch ani hnout. Jak je vítr, tak ráno určitě leje. Nejpozdějc v půl šestý.“

MLčíme, protože veškerý příhodný poznámky nám připadají moc sprostý, a ani ho nemáme chuť zbít. Von za ty mravence nebo vohnutej kouř asi fakt nemůže....

Noc proběhla v pohodě, ale sotva se v půl šestý ráno rozeřval první pták, že tendle strom je jeho! spadla na nás první kapka. Druhá následovala hned po ní a za chvíli jich bylo dost a dost pro všechny.

Balíme a vyčítavě koukáme po Dědkovi. Eště že na něj prší taky!

Dopoledne bloumáme po lese a pomalu provlháme pod celtama, ze kterejch sluníčko a čas už dávno setřely poslední stopy impregnace.

Ve čtyři se má otvírat U Toničky, ale bábi Kubrychtová připadá o hodinu pozdějc a je mrzutější než jindy, protože déšť neustává a jí trápí regma.

„Mám já to zapotřebí,“ láteří, zatímco nám točí pivo, „dyť mám slušnou penzi a z těch pár korun vod vás musím polovic vodevzdat bernáku, jako kdyby mi tady dělal pingla...“

Dáváme hlavy dohromady – kluci, tohle by chtělo nějaký hóódně lechtivý vtipy, to naši bábi dycky zvedne morálku... ale jí vtom vyklouzne z ruky tác a zařinčí o podlahu. Bábi ho zvedne a jak je v ráži, flákne s ním znova o zem a ještě vezme jméno Boží nadarmo. Tác ani nemukne, takže si bábi vyleje zlost na nás a bez milosti nás vyhodí. My sice mukáme, ale je nám to stejně platný jako tomu tácu.

Poslední naděje na usušení padla; stojíme v dešti před hospodou, kterou za náma bábi zašpérovala jak pohraniční řopík, a máme na krku mokrou noc.

„To chce seník,“ objevil Stanley Ameriku.

„No jo, kde vzít a nekrást,“ povídám, „ale moment,“ vzpomněl jsem si, „neříkal Lupen, že tu boudu na Královce už lesáci opravili? Prej je zas v cajku.“

„Je to daleko?“ zeptal se Dědek,

„Dost, abysme zmokli ještě víc, tak dva kiláky.“

„Stejně už jsme mokrá,“ rozhodl Dědek

A tak jdem.

Seník je solidní stavba. Čtyři kamenný pilíře nesou důkladnou prkennou boudu tak metr a půl nad zemí. Stanley se vyhoupl na úzkou pavláčku, podal mi ruku a vpadli jsme dovnitř. A ze tmy nás přivítal spíš naštvanej než vylekanej ženskéj výkřik!

Pokud to šlo, couvli jsme a vytáhli baterky. A ze sena se hrabe dívčí postava, napřed vlasy odstínu „mokrá sláma“, pod nima modrý, poněkud nakřivo posazený oči, ducatý tváře... až se nakonec vyklube holka jak kyrysar, která by si nás na facku musela vzít oba najednou, aby jí stálo zato se napřahovat.

„Jo, trempové. Ahoj kluci!“ a podává nám ruku

Představujeme se dost rozpačitě – hergot, jak se má chlap představit ženský, po který minutu předtím šlapal? Může říct – „Těšilo mě?“

Zalomila nám palce s jemnocitem hydraulickýho svěráku:

„Já jsem Katka,“ povídá, „nebo taky Křivoočka. Ale tak se mi smí říkat jen za zády, jinak každýho zbiju!“ a sama sobě se směje tak upřímně, že se musíme smát taky.

„Tak co je, diskutujem, nebo lezem dovnitř?“ ozval se zvenčí Dědek, „Na mě tady prší, esli vám to nevadí...“

Odsunem se stranou a Dědek leze za náma. Ve vchodu zakopne a vletí do seníku s razancí

dělový koule.

„Bacha!“ vyjekne Katka „Tam leží Věra! Hej, Věrko, vstávej!“

Kupka sena se pohne a vysune se střapatá hlavička, ofikaná na kluka.

„Jé, já už jsem spala,“ diví se, „a zdálo se mi, že sem někdo přišel. Tak to nebyl sen?“ a kulí oči, div jí nevypadnou. Vysouká se ze spacáku a my můžeme obdivovat výstavní nohy v černejších punčocháčích.

Když se Věrka postaví, vidíme, že je proti hromburácký Katce sotva poloviční, taková trempka v kapesním vydání. Rukama si projede rozježené vlasy – ale hned toho nechá a použije dlaně jako košíčky podprsenky, protože jí dojde, že velmi plandavý a velmi krátký tričko plní svůj úkol velmi nedostatečně.

„Hele, nesviťte na mě, jó?!“ kroutí se rozpačitě, ale v koutcích jí podezřele cuká.

Zřejmě se docela dobře baví našima vytřeštěnejma očima. Však taky je na ni pohled hezčí než na Hradčany!

„Víc vás už není?“ rozhlíží se Dědek a zdá se, že se mu ulevilo, když holky kroutěj hlavama, že ne, že tohle je všechno. Vejdem se sem!

Katka Křivoočka se ujme velení.

„My si lehnem tady ke stěně a vy budete támhle!“ řekne tónem, nepřipouštějícím jakoukoliv odmluvu.

(Později jsme si ověřili, že Katka je učitelka.)

Shazujeme mokré šaty a pokukujem po sobě, kdo uloví pozici u dělicí čáry... Ale Katka to má promyšlený.

Zaloví v hambalkách nad našima hlavama a vytáhne odtud krátké žebříček. Zarazí ho do sena a místa pro spaní jsou definitivně rozděleny na Dámy - Páni.

Zahrabáváme se do sena na své polovině a ani si nesnažte představit, jak báječně se cítíme...

Držíme černou hodinku; Stanley vykládá nějakou praštěnou historku o krásný trempce, co měla děsně dlouhé nohy „skoro až k rozkroku“ a holky se řehtají... ale pro mě je čím dál větší dřina udržet oči otevřené. Je zvláštní, napadne mi, že se mrňavá Věrka směje tak vysokým hlasem... ale to už mě spánek pomalu balí do heboučkovýho, černočernýho sametu.

Vtom v koutě škrtne sirka a plamínek na chvíli ozáří celý prostor.

„Nekouřit!“ vykřikla Katka a v tu ránu jsme všichni na nohou.

„Co blbneš, Dědku? Chceš nás upálit?“

„Ne, já se chtěl jen kouknout...“

„Co tam zas máš?“

„Todle...“ mumlá Dědek, „kuní hovno.“

„Kuna!“ vyjekla Katka, jakoby jí lita šelma už šla po krku.

„Ho... vínko?“ pípá Věrka.

„Vona sem nepříjde, když tu ucejtí lidi,“ chlácholí je Dědek, „kuny mají rády intimno... Tady jde vo to, že když to hovno takhle strašně smrdí, bude zejtra pršet. Ale fest!“

Zatracenej Dědek! Zase se trefil. Celou neděli lilo jak za časů Noémovy archy, takže vystrčit ze seníku nos se dalo fakt jen v nevyhnutelnejch případech.

Kdyby nám ten votravnej déšť předpověděli supervědci z Meteosatu, užili bysme si slunečné víkend. Na druhý straně, nebejt toho skvělýho deště, nepoznali bysme dvě báječné holky... jenže zrovna tohle vám ti zatracení rosnčkáři nepředpověděl.

Aby ale měla tahle povídka hepyend, vykecám vám jedno tajemství: Dědek už neprorokuje.

Katka mu to zatrhla. **Trapsavec 2019, próza old psavců**

Tomáš Tom Daněk